53 χρόνια μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου βρισκόμαστε σε μια συγκυρία όπου ο ιμπεριαλισμός εξακολουθεί να αιματοκυλά τους λαούς. Οι ΗΠΑ, παρά την ήττα τους στο Ιράν ετοιμάζουν νέα επίθεση, ασκούν ασφυκτική πίεση στην Κούβα, έβαλαν το χεράκι τους στη Βενεζουέλα. Η γενοκτονία στην Παλαιστίνη συνεχίζεται και οι Ισραηλινοί-δολοφόνοι σουλατσάρουν στην Ελλάδα για να κάνουν διακοπές και να ανακτήσουν τις δυνάμεις τους, ώστε να γυρίσουν πίσω και να κάνουν χειρότερα εγκλήματα. Υπάρχει, βέβαια, η πιθανότητα να παραμείνουν εδώ, να αγοράσουν κανένα ακίνητο και να συνεχίσουν απρόσκοπτα τις business τους.

Ο ανταγωνισμός ΗΠΑ, Κίνας και Ρωσίας οξύνεται, ενώ η Γερμανία στρέφεται ολοένα και περισσότερο στην πολεμική οικονομία. Παράλληλα, ιδιαίτερη ανησυχία προκαλούν η ενίσχυση της ακροδεξιάς και η περιστολή θεμελιωδών δημοκρατικών δικαιωμάτων σε μια σειρά από χώρες. Η Μελόνι στην Ιταλία, η Λεπέν στη Γαλλία και η AfD στη Γερμανία αποτυπώνουν την ισχυρή παρουσία της ακροδεξιάς στην ευρωπαϊκή πολιτική σκηνή, ενώ ακροδεξιές οργανώσεις διευρύνουν την επιρροή τους. Συνήθης είναι η ψήφιση νόμων που έρχονται σε αντίθεση ακόμα και με βασικά δικαιώματα στο πλαίσιο της αστικής δημοκρατίας, ενώ στις ΗΠΑ η πολιτική του Τραμπ και η δράση της ICE παραπέμπουν σε πολύ σκοτεινές εποχές. Στην Ινδία επιβάλλουν θανατική καταδίκη σε αθώους επειδή τους συνδέουν με το μαοϊκό αντάρτικο.

Στο οικονομικό επίπεδο, η φτώχεια και οι κοινωνικές ανισότητες οξύνονται, το κράτος πρόνοιας συρρικνώνεται και η στεγαστική κρίση εντείνεται.

Με λίγα λόγια, επιτακτική καθίσταται η υλοποίηση του αιτήματος για ΨΩΜΙ-ΠΑΙΔΕΙΑ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ σε διεθνές επίπεδο. Είναι θετικό ότι σε πολλές χώρες έχουν αναπτυχθεί σημαντικά κινήματα που δίνουν μεγάλες μάχες για όλα αυτά, όπως στη Γαλλία, στην Ισπανία, στην Αλβανία, στη Γερμανία. Στο Μπαγκλαντές χιλιάδες εργάτες απεργούν στα εργοστάσια ένδυσης. Στην Αφρική αναπτύσσονται αντιαποικιακά κινήματα προτάσσοντας τη διεκδίκηση της εθνικής κυριαρχίας.
Στην Ιταλία είναι συγκινητική η στήριξη στον αγώνα υπέρ της Παλαιστίνης με το μπλοκάρισμα της φόρτωσης πολεμικού υλικού σε πλοία κ.λπ.

Το αίτημα του Πολυτεχνείου για «ψωμί» παραμένει επίκαιρο σε μια Ελλάδα όπου η ακρίβεια κατατρώει το λαϊκό εισόδημα, η ανεργία και η εργασιακή ανασφάλεια στερούν από χιλιάδες ανθρώπους τη δυνατότητα αξιοπρεπούς διαβίωσης, ενώ το δυσβάσταχτο κόστος στέγασης επιβαρύνει ακόμη περισσότερο τα λαϊκά νοικοκυριά. Ταυτόχρονα, οι αλλεπάλληλοι

πλειστηριασμοί απειλούν να στερήσουν από απλούς ανθρώπους τα σπίτια που απέκτησαν με κόπους και θυσίες μιας ολόκληρης ζωής.

Την ώρα που εργαζόμενοι και συνταξιούχοι πασχίζουν να εξασφαλίσουν ακόμη και τα απαραίτητα για την επιβίωσή τους και η νέα γενιά στερείται τη δυνατότητα να σχεδιάσει με αισιοδοξία το μέλλον της, τα διαδοχικά σκάνδαλα διασπάθισης δημόσιων και ευρωπαϊκών κονδυλίων φέρνουν στο προσκήνιο τη διαφθορά και την κατασπατάληση του δημόσιου πλούτου. Κι όμως, ο λαός εξακολουθεί να επωμίζεται ολοένα μεγαλύτερα οικονομικά βάρη. Για χρόνια επιχειρούσαν να μας πείσουν ότι υπεύθυνος για το δημόσιο χρέος ήταν ο απλός εργαζόμενος που δεν έκοβε απόδειξη για μια τυρόπιτα, ότι όλοι είχαμε μερίδιο ευθύνης, αφού δήθεν «μαζί τα φάγαμε». Σήμερα, όμως, οι αποκαλύψεις για παράνομες επιδοτήσεις, καταχρήσεις δημόσιων πόρων και φοροδιαφυγή εκατομμυρίων αναδεικνύουν μια βαθιά αντίφαση: **άλλοι καρπώ νονται παράνομα τον δημόσιο πλούτο και άλλοι καλούνται να πληρώ σουν τον λογαριασμό.**

Την ίδια στιγμή, **εκατομμύρια ευρώ δαπανώ νται για πολεμικούς εξοπλισμούς** επειδή η ελληνική κυβέρνηση στηρίζει τους φονιάδες των λαών σε όσα πολεμικά μέτωπα της ζητείται να εμπλακεί. Χρήματα για την παιδεία, την υγεία, το κράτος πρόνοιας και τους μισθούς δεν υπάρχουν. Φυσικά, για να στέλνουμε πολεμικό υλικό στην Ουκρανία και πυραύλους Patriot στη Σαουδική Αραβία πάντα βρίσκονται. Οι στρατιωτικές αυτές επιλογές εντάσσονται στο ευρύτερο πλαίσιο της στενής συνεργασίας της Ελλάδας με τις ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ και το Ισραήλ και της πλήρους ευθυγράμμισης με την πολεμοχαρή ηγεσία της Ευρώπης· εκφράζουν παράλληλα την απληστία, αλλά και τη δουλοπρέπεια της ιθύνουσας αστικής τάξης μας, που προτάσσει τα δικά της συμφέροντα και τα συμφέροντα των προστατών της σε βάρος των λαϊκών και εθνικών, με αποτέλεσμα συνεχή ξεπουλήματα, υποχωρήσεις και παραχωρήσεις που συνοψίζονται σε μια τραγική εξωτερική πολιτική. **Πενήντα τρία χρόνια μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου, το σύνθημα «Έξω οι ΗΠΑ - Έξω το ΝΑΤΟ» διατηρεί αναλλοίωτη την ιστορική και πολιτική του σημασία.**

Όσον αφορά την παιδεία, ταβάνια πέφτουν σε κεφάλια μαθητών και μετά κατηγορούνται οι καθηγητές, δάσκαλοι και καθηγητές δεν έχουν τοποθετηθεί ακόμα σε σχολεία του κέντρου της Αθήνας -φανταστείτε τι γίνεται στην επαρχία- και χιλιάδες διδακτικές ώρες χάνονται. Όμως, στην κακοκαιρία και στις καταλήψεις κάνουν τηλεκπαίδευση «για να μη χαθεί» ούτε μια ώρα μάθημα. Η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής και το νέο σύστημα που ετοιμάζουν ενισχύει τους εξεταστικούς φραγμούς και σκοπό έχει να στείλει έναν μεγάλο αριθμό παιδιών στα κολλέγια και τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Οι δάσκαλοι δεινοπαθούν στα σχολεία και δεν

φτάνει αυτό αλλά έχουν να αντιμετωπίσουν και τον μπαμπούλα της αξιολόγησης, τα συνεχή πειθαρχικά, τον φόβο της δυνητικής αργίας.

Στην ιδιωτική εκπαίδευση, με νόμους που πέρασαν επί Τσίπρα, δεν υπάρχει κανένα προστατευτικό πλαίσιο. Είναι χαρακτηριστικό ότι σε πολλά ιδιωτικά σχολεία, είτε έχουν περάσει στα χέρια ξένων funds είτε όχι, σημειώνονται μαζικές απολύσεις ή μαζικές παραιτήσεις επειδή οι εργαζόμενοι δεν αντέχουν. Στα φροντιστήρια η κατάσταση είναι ακόμα χειρότερη.

Το αίτημα του Πολυτεχνείου για «Ελευθερία» παραμένει ζωντανό σε μια εποχή που οι δημοκρατικές κατακτήσεις τίθενται διαρκώς υπό αμφισβήτηση. Ο νόμος Χατζηδάκη περιορίζει τις συνδικαλιστικές ελευθερίες, η αστυνομία επεμβαίνει στους πανεπιστημιακούς χώρους και η κρατική καταστολή φτάνει σε ακραίες μορφές βίας, όπως στην περίπτωση του Βασίλη Μάγγου. Από την άλλη, να μην ξεχνάμε ότι Ελευθερία δεν υπάρχει χωρίς δικαιοσύνη: οι νεκροί των Τεμπών αναζητούν τη δικαίωση τους. Την ίδια στιγμή, άνθρωποι διώκονται για την αλληλεγγύη τους στην Παλαιστίνη, κρατούμενοι στις φυλακές καταφεύγουν σε απεργίες πείνας για στοιχειώδη δικαιώματα και η Μεσόγειος μετατρέπεται σε νεκροταφείο ξεριζωμένων ανθρώπων.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα, καθώς ο καπιταλισμός, βυθίζεται σε κρίση, χρησιμοποιεί σαν δεκανίκι του τον φασισμό για να διατηρήσει την κυριαρχία του. Η αποφυλάκιση του Κασιδιάρη και η προκλητική προβολή του από τα ΜΜΕ, η συστηματική διαφήμιση της Λατινοπούλου, αλλά και η δράση δήθεν απολίτικων influencers που σπέρνουν το δηλητήριο του φασισμού, ιδιαίτερα στη νεολαία, αποτελούν χαρακτηριστικές εκφάνσεις αυτού του φαινομένου. Παράλληλα, ρατσιστικές επιθέσεις, όπως αυτή εναντίον του Αιγύπτιου μαθητή, δείχνουν ότι πρέπει να δούμε το θέμα πολύ σοβαρά.

Δεν θέλω να σας κουράσω και να μιλήσω για το τι συμβαίνει μέσα στα πανεπιστήμια. Θέλω μόνο να πω ότι επί χούντας με το Νομοθετικό Διάταγμα 93/69 οι φοιτητές ήταν υποχρεωμένοι για κάθε τους ενέργεια να ζητούν την άδεια του πρύτανη. Αν κάτι μας θυμίζει…

53 χρόνια από την εξέγερση, λοιπόν. Προσπαθούν συστηματικά και μεθοδευμένα να πνίξουν, να οδηγήσουν στον εκφυλισμό και να ενταφιάσουν οριστικά, να τελειώσουν πια με τα μηνύματα και το κοινωνικό κάλεσμα του ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ. Και όμως, η φλόγα της εξέγερσης του Νοέμβρη έχει αναδειχτεί σε κορυφαία αξία και κατάκτηση της νεότερης

ιστορίας του λαού μας, ικανή να ενώνει και να εμπνέει απέναντι στα αντιδραστικά σχέδια και την αλαζονεία ντόπιων και ξένων καταπιεστών κι εκμεταλλευτών των εργαζόμενων και της νεολαίας.

Από τα τέλη του 1972 και σ' όλη τη διάρκεια του 1973, το ΕΚΚΕ εκτιμούσε σε βάθος την κάμψη των δυνάμεων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ως αποτέλεσμα της ήττας του στο Βιετνάμ, την όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων, το βάθεμα της κρίσης του χουντικού καθεστώτος και τις αντιθέσεις του με τη φιλοευρωπαϊκή αντιπολίτευση, τα αδιέξοδα της ρεφορμιστικής και ρεβιζιονιστικής πολιτικής, τις νέες δυνατότητες που ανοίγονταν για το αντιφασιστικό και αντιιμπεριαλιστικό κίνημα.

Κατέληγε έτσι στην πεποίθηση ότι η γραμμή της μαζικής και ενεργητικής αποχής από το χουντοδημοψήφισμα του Ιούλη του 1973 και όλες τις ελεγχόμενες εκλογικές φιέστες που ετοιμάζονταν -φοιτητικές, δημοτικές, βουλευτικές- θα μπορούσαν να οδηγήσουν στην ανατροπή των σχεδίων της ομαλοποίησης και του ίδιου του συνταγματικού κοινοβουλευτικού φασισμού που επιδίωκε το χουντικό καθεστώς.

Στις συνελεύσεις των σχολών γινόταν αντιπαράθεση γραμμών για το κατά πόσο ήταν πολιτική η πράξη της κατάληψης και όχι απλώς και μόνο μια ενέργεια πίεσης για τη χορήγηση ελεύθερων εκλογών.

Η κατάληψη ήταν πάνω από όλα ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, κατάληξη μιας σειράς πολιτικών και συνδικαλιστικών αγώνων με αντιδικτατορικό αλλά και αντιφασιστικό, αντιιμπεριαλιστικό περιεχόμενο, με κύριο σκοπό της να γίνει πόλος συσπείρωσης για το κατέβασμα του λαού στους δρόμους. Η ΑΑΣΠΕ έδωσε μάχη για να επικρατήσει αυτή η γραμμή και τελικά αυτή αποτυπώθηκε στην ανακοίνωση της συντονιστικής επιτροπής.

Έλεγαν τότε στους συντρόφους μας «Πού πάτε; Η αμερικανόδουλη χούντα είναι παντοδύναμη». Και όμως, με τη λαϊκή εξέγερση του Νοέμβρη του 1973 η εικόνα της παντοδυναμίας των ισχυρών της εποχής κατέρρευσε και άνοιξε ο δρόμος για την ανατροπή της χούντας.

Όμως, δεν κράτησαν όλες οι δυνάμεις την ίδια στάση, δεν ήθελαν όλες την εξέγερση. Πέρα από το ότι κάποιες δεν ήθελαν να ξεφύγουν τα αιτήματα από τη φοιτητική-συνδικαλιστική

διεκδίκηση, γι' αυτό για παράδειγμα έπεσε ξύλο για να βγει το χαρακτηριστικό πανό που φαίνεται σε όλες τις φωτογραφίες και γράφει «Λαοκρατία», δεν ήθελαν την ίδια την εξέγερση. Γι' αυτό στις 16Ν προτάθηκε να βγουν από το Πολυτεχνείο συντεταγμένα και να διαδηλώσουν προς τη Βουλή. Η γραμμή αυτή δεν μπορούσε να επικρατήσει επειδή άρχισαν να μπαίνουν οργανωμένα στο Πολυτεχνείο τα τότε ΚΑΤΕ, σχολεία με πανό (π.χ. 9ο Υμηττού, ΛΑΝΣ Νέας Σμύρνης), εργάτες, οικοδόμοι, αγρότες, απλός κόσμος.
Χωρίς την ενεργή συμμετοχή του κόσμου δεν θα μπορούσε να γίνει η εξέγερση.

Μιλάμε για τα Πολυτεχνεία της νέας εποχής, για τη φλόγα αυτής της εξέγερσης που δεν λέει να σβήσει. Γι' αυτό το φοβούνται, γι' αυτό θέλουν να το μετατρέψουν σε μουσείο αποστεωμένο από τη ζωντανή μνήμη, γι' αυτό κινητοποιούν κάθε φορά χιλιάδες μέλη δυνάμεων καταστολής. Γιατί τρέμουν «το φάντασμα» του Πολυτεχνείου. Όμως, για να γίνει το Πολυτεχνείο εφαλτήριο νέων αγώνων πρέπει από τη μία να αντιμετωπίζουμε με σοβαρότητα τα διδάγματά του, αλλά από την άλλη ως ΑΝΤΑΡΣΥΑ στο παρόν να λειτουργήσουμε ως ενιαίο μέτωπο με σοβαρότητα και υπευθυνότητα, με τη γραμμή εκείνη που θα αναλύει σωστά τη συγκυρία και θα χαράζει τη σωστή τακτική και στρατηγική, που θα είναι εξωστρεφής, που θα μιλάει στη γλώσσα του λαού και θα τον κάνει να εμπιστευτεί τις δυνάμεις του, ώστε να συνειδητοποιήσει ότι υπάρχει ζωή έξω από την ΕΕ, υπάρχει ζωή έξω από το ΝΑΤΟ και κυρίως ότι υπάρχει η ζωή που του αξίζει με ψωμί-παιδεία-ελευθερία. Ας γίνουμε αυτός ο πολιτικός φορέας, λοιπόν!

Θα κλείσω, μεταφέροντας τα λόγια του πατέρα μου, αγωνιστή του Πολυτεχνείου, μέλους της ΑΑΣΠΕ τότε, μέλος του ΕΚΚΕ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σήμερα:

Μας λένε τώ ρα: Είμαστε μικροί, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, αυτοί είναι μεγάλοι και δυνατοί.

Ο ελληνικός λαός με τα διδάγματα της πλούσιας και μακράς ιστορίας του μπορεί να αναμορφώ σει και να στήσει τη χώ ρα στα πόδια της.

Αυτό είναι το μήνυμα του Πολυτεχνείου.

Διότι απέναντι στα δεινά που μας ετοιμάζουν, ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΑΝΤΙΠΑΛΟ ΔΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ.

Να γιατί πρέπει να ζήσει και θα ζήσει το Πολυτεχνείο. Για να μας δείχνει τον δρόμο της απαλλαγής από τη σκουριά των ιδεώ ν της ήττας και της υποταγής.

53 χρόνια μετά, σύνθημά μας:

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΑΝΑΤΡΟΠΗ!